

RÖGÖS ÚT

– RENDRE RÖNKHÁZAKKAL

Hauch Tamás

Az ózdi születésű Kameniczki Attila felmenői között nem volt hagyománya a fával történő munkának, ő mégis úgy döntött, hogy az asztalosszakmát választja. Mindez a kilencvenes évek közepén a nehézipar egyik fellegvárának számító városában valószínűleg furán adta ki magát. Az azonban kétségtelen, hogy eddigi beszélgetéseink során óriási szakmaszeretetet és elhivatottságot láttam Attila minden megnyilatkozásában. Részben ez is motivált, hogy kiderítsem, milyen utakon járt az elmúlt évtizedekben, melyek során Ózdról egyre nyugatabbra költözött és dolgozott. – Édesapám keze és munkásruhája hidraulika-, a bátyámé motorolajtól volt koszos. Én úgy döntöttem, hogy asztalos leszek, a fűrészport könnyebb kimosni – mesélte mosolyogva Attila.

A kilencvenes évek közepén csak épületasztalos-képzés indult a Gábor Áron Szakképző Iskolában. Elmondása szerint sok hasznos dologgal ismertették meg ott, de a fával való munka öröme volt a legfontosabb. A szakmunkás-bizonyítvány megszerzését követően az érettségi volt a cél. Az egri „patakparti egyetem” és annak kollégiuma volt ehhez a legjobb út. Ám nem számolt a közeli főiskola és annak társasági életéhez szervesen kapcsolódó „Broadway diszkóban” hetente megrendezésre kerülő főiskolás bulik káros mellékhatásával. A szerdai kicsapongások a csütörtök reggeli irodalomórak órai munkáját nem lendítették elő. Attila magyartanárra finoman jelezte, hogy ha nem hagy fel a passzív órai munkákkal, ő sem fog minden követ megmozgatni az érettségiig vezető rögzös úton. Így aztán az érettségi egy időre a távlati tervek közé helyeződött.

Attila egy évig egy ózdi benzinkúton dolgozott. Jött egy lehetőség, amivel Attila élt – ezzel bevallása szerint élete egyik legmeghatározóbb időszaka köszöntött be. Budaörsön, a Lemontree Kft. (aki emlékszik a Fools Garden azonos című dalára 1995-ből, annak felmerülhet a kérdés a névválasztást illetően) alkalmazásába került. Épületasztalos létére főleg bútorasztalos-projekteken dolgozott.

– Mai fejjel visszagondolva, hogy ott miket csináltam, vagy csináltattak velem húszéves koromban... De én örültem neki – jelentette ki Attila, majd sorolta a munkákat. A Ráday utcában „csináltak” éttermet. Furnéroztak, pácoltak, fényeztek. Ráth Szabolcs volt a műhely vezetője. Bár nem volt végzett asztalos, az édesapjától örökölt műhelynek gondját viselte és fejlesztette. Öten végezték a feladatokat. Attila a kedvesével a műhely fölött lakott, így folyamatosan a szakma közvetlen közelében lehetett. Szabolcs egész lényével nagy hatást gyakorolt az ifjú szakemberre, aki folyamatosan leste el az apró fogásokat, tanult, dolgozott. – Nem sok embernek adatik meg az, amit az ott töltött idő alatt tapasztaltam

– mondta, majd hozzátette: kevés olyan emberrel találkozott eddigi élete során, aki úgy állt hozzá a dolgokhoz, hogy nemcsak beszélni tudott róla, de meg is tudta csinálni, s amit meg tudott csinálni, azt el is tudta magyarázni. Attila szerint azonban a szakmai fejlődésnek árnyoldala is volt. Ez részben az anyagi és az erkölcsi megbecsülés nem megfelelő realizálódásában, illetve ezek nem megfelelő arányában jelentkezett. Ezért pár év után hazaköltözött Ózdra. Néhány hónappal később Ráth Szabolcs felkereste és visszahívta. Annak ellenére, hogy Attilából műhelyfőnököt szeretett volna faragni, öt év elteltével valami megváltozott. – Úgy érzem, nálam ment el valami rossz irányba, ezért elváltak útjaink.

” Hatalmas buli az egész. Mint egy óriási „ikeás legó”, de vannak trükkök – mondta. Eleve ezek a házak 6–7 centimétert „süllyednek” a faanyag száradásából adódóan, s a nyílászáróknak ezt le kell tudniuk követni.

Elköszöntünk, harag és tüske nélkül folytattuk az életünket – mesélte. Ez olyannyira így van, hogy pár év múlva egy budapesti projekt során Attilának sürgős segítségre volt szüksége egy beszereléshez, és a volt munkaadója minden további nélkül ajánlotta fel erőforrásait.

MUNKÁK KÜLFÖLDÖN

Ózdon kisebb-nagyobb vállalkozásoknál dolgozott, még egy játszótérépítő brigád művezetője is volt. – Nem vagyok az a vállalkozó típus – jelentette ki. Ez az 1–1,5 év amolyan útkeresés volt a számára. Egy ismerőse mesélte, hogy rönkházakat építenek. Jelentkezett is. Pár hét múlva már Dániában ismerkedett a rönkházépítés rejtelseivel. Az ország azon szegletében dolgozott, ahonnan át lehetett látni Svédországba. – A téli hónapok köddel, hideggel jártak – én fáztam. Ott a hó nem esett, hanem ütött – fűztem hozzá. A rönkházak alapanyaga

Amerikából érkezett. Colban volt minden, ami nem könnyítette meg a munkát. Egy folyamatban lévő építkezéshez kapcsolódott be, de egy másikat már az alapoktól kezdte. – Hatalmas buli az egész. Mint egy óriási „ikeás legó”, de vannak trükkök – mondta. Eleve ezek a házak 6–7 centimétert „süllyednek” a faanyag száradásából adódóan, s

a nyílászáróknak ezt le kell tudniuk követni. Effektív ezért az ablakokat, ajtókat egy nútba helyezik el. Viszont emeletes házaknál a tartóoszlopok, melyek a mestergerendákat tartják, nem zsugorodnak ilyen mértékben. Ezért beköltözés után, ezeket az oszlopokat utána kell állítani. – A részletekbe most nem megyek bele, maradjunk annyiban, hogy

érdekes dolog ez is. A munkaidő reggel héttől délután hatig tartott. Az ételre és italra nem volt panasz, sőt az ügyfél hozott a dolgozóknak sütit, kávét. Meg voltunk becsülve. Vasárnaponként a helyi boltokban kapható „kerek sütisdoboz” oldalán lévő nevezetességeket keresték fel. A rönkházás kitérő után megint egy rövid benzinkutas időszak következett, de addigra már különböző vizsgákat is elvégzett. Attila barátja felvetette, hogy költözzenek el Ózdról. Közben begyűjtötte a válság is, de már négy rönkházás céghez beadta az önéletrajzát. Az egyik vissza is jelzett. Csakhogy kiderült,

bár a cég központja Pesten van, a műhely Lipóton. Ez pedig ugyebár az ország másik fele. Kedvesével összeházasodtak, majd nemsokára Lipótra költöztek. Közben szerencsét próbált egy ausztriai parkettás cégnél. Kifejezetten csak halszálkába rakott csaphornyos parkettával dolgozott. Kis számítást követően felismerte, hogy ha minden időt és utazással kapcsolatos költséget is figyelembe vesz, akkor másként fest a „kerítés is kolbászból van” mondás. Így folytatta a faházépítést – Svájcban, Franciaországban, Németországban, Ausztriában. Itt már a vállalkozás állította elő a faházelemeket.

EGY MAJDNEM JÓINDULATÚ AGYDAGANAT

2016-ban Attilának sokat fájt a feje. Aránytalanul sokat – és a periférikus látása is kezdett eltűnni. A vizsgálatok során egy jelentős méretű tumort találtak az agy bal oldalán. A kilátások nem voltak jók. A diagnózis úgy szólt: nem fog tudni autót vezetni és olvasni sem, elveszti a perifériás látását. A koponyán belüli műtétet Miskolcon végezték. A CT elemzése után, másnap a kisebb alma nagyságú, 78 grammos daganatot sikeresen eltávolították. Egy hétig érezte a morfin hatását, és az ápolók elmondása szerint ez alatt az idő alatt nagyon szofisztikáltan szapulta őket. A teljes felépülés fél évet vett igénybe. Sugárkezelésre és gyógytornára is szükség volt.

A JELEN

Attila másfél éve a Sepo-Bau Kft.-nél dolgozik, egyedüli asztalosként. Feladata, hogy a vállalkozás által felépített épületek bútorzatát, belsőépítészeti munkáit kivitelezze. Attila jól érzi magát az új helyén, kellő szabadságot kap Sepovics Attilától, a vállalkozás tulajdonosától. Sokszor együtt is dolgoznak, és szemlátomást nagyon jól kiegészítik egymást. A „főnök” kikéri a véleményét a műhely fejlesztésének irányáról, de egyébként is sok ötlettel és inspirációval látja el a vállalkozás faiparral foglalkozó részét. Egyedi bútorokat, konyhákat, asztalokat és lépcsőket készítenek a kimlei műhelyben, ahová a nyár folyamán költöztek Mosonmagyaróvárról. Jelenleg is gépbeszerzések zajlanak a meglévő alapgépek mellé. Kérdésemre – ha újrakezdehetné, ismét az asztalosszakmát választaná-e? – a válasz egy határozott igen volt. – Ezt szeretem csinálni, mert így kiélhetem magam, kreatívat és maradandót alkothatok. ■

